

”

Han er overstadig.
Som et barn. Måske
er han bare glad for
at være i live

”

Selv kirken står på stylder ude i floden.
Her en ung kirkegænger i søndagstøjet.

Fetichmarkedet i Lomé, Togo. Nærmest Lomé's eneste turistattraktion, selv om markedets formål er at sælge voodoofigurer til de lokale.

FRA GHANA TIL BENIN

En røverhistorie om et magisk strandresort. Om at ende i en mørk blindgyde i den vestafrikanske slum, om en hidsig køretur og et brutalt overfald.

TEKST & FOTO:
JAKOB ØSTER

Frode Kjems Uhre (medlem 565) og jeg er lige ankommet til Ghanas hovedstad Accra. En flink taxachauffør har i aftenmørket kørt os gennem Accras slum til Akuma Village, der ligger for enden af en særdeles ujævn jordvej mellem Ushertown og Jamestown. Her ligger Rising Phoenix Magic Beach Resort. "Resortet" består af to renoverede "luksusrum" og fem på ingen måde renoverede gamle bræddehytter - isoleret opført på en skrænt, der vender ud mod stranden og Guineabugten. Frode og jeg har forsøgt at booke hver vores bræddehytte, men Frodes reservation er forsvundet, så vi ender med at måtte dele en hytte og en ikke særlig bred, men til gengæld meget knirkende dobbeltseng. Vores naboer i luksusværelserne er to tykke tyskere, der konstant har besøg af nogle meget unge og meget smukke og meget nedringede afrikanske piger.

I døråbningen ind mod vores værelse står nu en hvid turistpige med store

bryster og svedig overkrop og efterspørger en hammer. I den lune, klæbrige nat er hun kun iført khakifarvede shorts og en hvid bh. Frode står ovenpå sengen og er på ægte spejdermaner og under anvendelse af sin ene sko ved at montere et medbragt myggenet.

Vi er lidt i tvivl om, hvad det er for en slags hammer, pigen med de store bryster er på udkig efter, men må meddele den tilsyneladende skuffede blondine, at hvis det er en hammer til montering af myggenet, er vi til formålet kun i besiddelse af Frodes vandresko.

ORGANISERET KRIMINALITET

Anmeldelserne af Rising Phoenix Magic Beach Resort, som jeg har læst, inden valget er faldet på dette sted, er ganske farverige. "Hvis du ikke er fuld eller påvirket af stoffer, vil du hade det" skrev én. "Der sidder rastamen ude foran og ryger hash hele dagen" skrev en anden. "Manageren prøvede på at stjæle fra mig"

skrev en tredje, der påstod, hun havde fanget hotelbestyreren i at gennemrode hendes ting, da hun kom ud fra toilettet i sin ulåste hytte. "Organiseret Kriminalitet" var den en, der blot lakonisk konstaterede. Mellem nul og en ud af fem stjerner syntes hovedparten af anmelderkorpset på Tripadvisor at uddele, og ord som "frygteligt" og "bliv væk" var gennemgående.

Jeg var solgt på stedet. Her skulle Frode og jeg naturligvis bo.

Ser man bort fra Frodes snorken, der mange gange overdøver bølgerne, der brækker i Guineabugten og højlydt og evindeligt smadrer ned mod stranden, og ser man ligeledes bort fra det faktum, at Frode-drengen bedst kan lide at placere sig diagonalt i smalle dobbeltsenge, viser "den opstående Fønixs magiske strandresort" sig heldigvis da også som et charmerende valg.

"Uhu effe mammi" har taxachaufføren lært mig at sige. "Du er en smuk kvinde", betyder det, og hver gang jeg går op til

Tasker til salg. Vis ikke dette billede til din kone!

receptionen, siger jeg det til de søde piger der. Ude foran i bar- og restaurantområdet sidder rastamændene. Dagen lang ryger de galarer på størrelse med isvafler. Vi må sidde og sludre med dem, så længe vi gider, og gavmildt rækker de deres overdimensionerede joints rundt.

Om eftermiddagen banker det på døren ind til vores hytte. Udenfor står en af pigerne fra receptionen med Frodes kamera, som han har glemt ude i barområdet. Der er offentlig adgang til restaurationsområdet fra naboslumbyen, det myldrer med rastamen, og på Tripadvisor skriver mange som sagt, at de er blevet bestjålet. Alligevel får Frodes kamera, der koster langt mere end de fleste afrikaneres

årsindkomst, lov til at ligge uberørt et par timer på et bord, før en af de søde receptionistpiger kommer og afleverer det.

Foran vores hytte står et lille simpelt træbord og et par bænke, hvorfra vi om aftenen sidder og glori ud over solnedgangen over Guineabugten. Her er karakterfuldt. Her er billigt. Her er solnedgang. Her er øl. Her er flinke lokale. Hvorfor folk har så travlt med at bo på og rose sterile hoteller kun beboede af andre turister, har jeg altid haft lidt svært ved at forstå.

En aften får vi selskab af en af pigerne fra receptionen, der er skiftet fra uniform til sit strammeste og mest nedringede søndagstøj. Hun sætter sig så tæt på mig på bænken, som man kan sidde uden at

sidde på skødet. Jeg er lidt i tvivl, om hun også er på udkig efter en hammer, og jeg mistænker hende lidt for, ligesom nabo-tyskernes piger, at være på udkig efter en økonomisk saltvandsindsprøjtning eller en tur til det forjættede Vesteuropa. Hun ser skuffet ud og må liste slukøret væk, da vi ikke giver en øl.

AFSLAPNING I LOMÉ

Efter Accra, som uden for Rising Phoenix, er en kaotisk afrikansk storby, er vores næste stop Lomé, hovedstaden i Togo, en afslappende oase. Vi bor på Le Galion. Et schweizisk drevet auberge, der ligger 100 meter fra den palmeklædte strandpromenade, som støder op til en bred og kilo-

Langbåde fungerer som flydende busser i Ganvié, Benin. Ganvié blev i 1996 optaget på Unescos verdensarvsliste.

”

Do you have a hammer, spørger en hvid turistpige med store bryster og svedig overkrop

”

meterlang strand ud mod Guineabugten. Her er bar med livemusik, fransk menu, værelser med myggenet til 100 kroner og kønne Togo-damer med strutrøve, der serverer petit dejeuner og snakker syngende fransk. En fin "Out of Africa" base for at opsamle visa til de kommende lande (deriblandt det sjældent udstedte 5 landes VTE visum, som kun udstedes to steder i verden) og tage på udflugter til fetichmarkeder og vodoolandsbyer. Her er flinke moto-drenge, der for et par kroner kører os rundt mellem byens barer. Til Ibis hotellet, hvor man for 30 kroner kan låne haven og svømmepølen, og til restauranter med sjov afrikansk mad. Som *djerkoume* - storknet majsgrød i pyramidetoppe med

salsa tomat og poulet yassa (kylling i løg og citronsovs) med ris.

Det er lørdag, og jeg har lyst til at blive her en dag mere. Der er livemusik på Galionen igen i aften. Men Frode vil videre. Han vil til Benin og dykke, som led i hans projekt om at dykke i flest mulige lande. Det mener han, der er størst chance for i weekenden, når de forskellige expats holder fri. Til hans store fortrydelse er det ikke lykkedes ham at dykke her i Togo. Her til formiddag har han gjort et sidste forgæves forsøg. Men er blevet afvist af en sur fransk millionær, som muligvis er den eneste i hele landet, der er i besiddelse dykkerudstyr. Så nu vil han videre.

Klokken er derfor næsten to om eftermiddagen, da vi på strandvejen prajer en udtjent Opel Astra-taxa til at køre os de 70 kilometer til grænsen til Benin. Hundrede kroner koster turen. Jeg er ikke helt tryk ved, at vi kommer så sent af sted. Risikoen for trafikulykker er markant lavere i dagslys, tænker jeg, og i Vestafrika ved man aldrig hvor lang tid det tager at tilbagelægge en samlet distance på 160 kilometer inklusive et styk grænsekrydsning.

EN FARTGLAD ARABER

Klokken halv fire har vi helt planmæssigt tjekket ud af Togo, krydset ingenmandsland, og befinder os ved et bredt udendørs skrivebord, som udgør det for immigrationen til Benin. Tre mand og en dame sidder i deres fine uniformer og ser meget

myndige ud, mens de stiller os de samme spørgsmål om og om igen. Da vi har fået de forjættede stempler, spørger jeg dem, hvor vi kan finde transport til Cotonou. "I kan køre med mig", siger en gut, der også netop har fået sit pas stemplet. Vi ser ham an. En ordentlig kleppert. Nydeligt tøj. Helt sikkert en velhavende mand. Han hedder Mehmet. Han er fra Libanon, men har boet her i Benin i nogle år, siger han.

Mehmets firhjulstrækker er enorm. Vi kravler ind på det kæmpe bagsæde med det lyse læderindtræk. Mehmet kører selv bilen. På det andet forsæde sidder Mehmet's smukke, sorte sekretær. En lokal bæltesælger stikker en håndfuld bæltet gennem bilruden. Mehmet prøver et som ikke passer. Det er den ihærdige unge sælger ikke udelte tilfreds med. Her får vi en ildevarslende forsmag på Mehmet's temperament. Et vredesudbrud af bibelske proportioner tordner ind i hovedet på den stakkels sælger med de sørgmodige øjne, inden Mehmet kyler bæltet tilbage i hovedet på ham. "On y va", brøler Mehmet til sidst.

Til at begynde med er vejen asfalteret. Langs vejen går folk, høns og køer. Ofte er det ene spor lukket på grund af vejarbejde. Mehmet kan godt lide at køre stærkt. Rigtig stærkt. Nålen på speedometret nærmer sig ofte faretruende de 100 Miles pr hour. 165 kilometer i timen. Vi går på jagt efter spændet til sikkerhedsselerne under de bløde læderhynder. Frode finder

Dreng poserer med (defekte) høretelefoner i landsbyen Adjara i Benin.

Bådene fyldes godt op i stylltebyen Ganvié, Benin – Afrikas største flodby.

Restaurant "Chez Hossou" i det østlige Benin er vidt berømt for sin *porc grillé sauce sang* - grillet svin i blodsovs.

”
Her er billigt. Her er solnedgang. Her er øl
”

ikke sit. Mehmet sætter arabermusik på og skruer op. Hele bilen dunker. Mehmet synes det lyder så dejligt, at han må klappe med. Bilen er jo også så stor og stabil, at den sagtens kan køre selv. Jeg tænker på mine små børn derhjemme. Frode siger for femte gang, hvad jeg allerede selv har tænkt mindst ligeså mange gange. ”En ting er, at han kører råddent - men han er jo ikke herre over, hvad de andre på vejen kan finde på”. Mehmet griner. Han er en fandens karl. Han er så dygtig til at køre bil, at han også kan overhale indenom. På en til tider - grundet vejarbejde - ensopret vej. Uden at ramme nogen afrikanske husdyr. Mens han klapper med begge hænder over rattet til dejlig arabermusik. Eller mens han taler i telefon og råber af sine ansatte i den anden ende. ”On y va”, skriger han så. Efter tyve minutters afrikansk vanvidskørsel har vi fået nok. Vi beder vores libanesiske ven med den hidsige højrefod om at tage den lidt med ro. Ellers kan han bare sætte os af, siger vi til ham. Mehmet rynker brynene og kigger på os, som er vi de største kujoner han i sit liv har mødt. ”Hvad er problemet” siger han, ”Jeg kører her hver dag - jeg har styr på det”.

Aldrig har jeg været så glad for at havne i en trafikprop, som da vi nærmer os Cotonou - Benins største by. Vejen er nu rød, bumlet afrikansk jordvej. Zigzaggende fører den ind mod byen. Bilerne, der skal ind til byen, holder næsten stille. Rundt om bilen vimser en sværm af motorcykler. Bortset fra i Hanoi og Saigon har jeg aldrig set så mange motorcykler køre så tæt. Mehmet er ikke en mand, der er skabt til at sidde i kø. Det modkørende spor er ofte nogenlunde frit, og så kan vi jo bare bruge det. Til trods for at det er nærmest umuligt at flette tilbage i vores eget spor, da bilerne der holder stille. Så vores luksusbil strander hele tiden i den

Artiklens forfatter ved ankomsten til hotel Le Chant D'Oiseau i Cotonou, Benin. Ved siden af står Dieter fra Tyskland, der natten forinden blev overfaldet.

Vi var advaret om ludere og lommetyve, men "The Rising Phoenix" viste sig at være et charmerende sted at bo.

gale vejbane i en kakofoni af bilhorn fra berettiget utilfredse modkørende Benin-bilister.

PÅ AFVEJE I COTONOU

Efter et par timer i en af verdens måske mest kaotiske trafikpropper er det blevet mørkt. Helt mørkt. Her er ingen gadebelysning. En del af vores medtrafikanter har ikke engang lys på. Mehmet sætter sin sekretær af på et gadehjørne, da vi endelig når ind i centrum af kaotiske Cotonou. "Gør det noget, at jeg lige kører forbi mit arbejde" spørger Mehmet "det tager kun 5-10 minutter"

Vi aner ikke hvor Mehmet arbejder, men så snart vi er drejet væk fra asfalt-vejen bliver vi urolige. Den store, dyre, hvide bil er på vej ind i den vildeste slum. Langs den hullede jordvej ligger huse bygget af blik og plastik. Vi kører dybere ind i slummen. Det er svært at skelne de sorte folk på gaden fra den omklamrende nat. Til sidst kan vi ikke komme længere. En lastbil, der ligner noget fra tidernes morgen, blokerer vejen. Mehmet kører ind på en lille plads. Hele vejen rundt er vi nu omgivet af udtjente lastbiler. Kæmpe skrotbunker, der for længst burde være endt i lastbilsdødsriget. Det ligner en setting fra en film. En film, hvor en eller anden snart bliver skudt. Alle veje er blokerede, så hvis vi skal ud, skal vi bakke. Rundt omkring lastbilerne lusker sorte arbejdsmænd i laset tøj. Mehmet stiger ud. "Fuck" siger jeg. "Fuck" siger Frode. Bliver vi rullet nu? Var det hele bare et scam? Var det ikke et tilfældigt møde ved grænsen? Er Mehmet slet ikke rig? Er det med vilje han har sat sekretæren af?

"Jeg går ud og snakker med ham", siger jeg til Frode. Frode synes vi skal blive sammen i bilen. "Hvad sker der?" spørger

jeg Mehmet da jeg kommer ud. "Jeg kommer nu, siger han. Skal bare lige have sat de her drenge i gang. De fikser mine lastbiler", siger han. Fem minutter efter er vi igen på vej ud af slummen. Alt er godt.

OVERFALD OG FUGLESANG

Med nogen besvær finder vi vores hotel. "Le Chant D'Oiseau" hedder det. "Hotel Fuglesang". Det lyder jo dejligt. Et katolsk drevet hotel, der ikke har fundet det nødvendigt at sætte et skilt op. Men efter at have spurgt om vej tre gange og taget en lokal vejviser med op at køre, finder vi det. Det ligger i Haie Vive bydelen, som Lonely Planet beskriver som "Et livligt og sikkert sted med mange barer og restauranter".

Efter en dag med trafikpropper, vanvidskørsel og utilsigtet besøg i dyb slum glæder vi os til en bajer og en gang *poison frite* på hotellets restaurant. «I skal passe på med de der tasker», siger Dieter til os på fransk. Vi står med vores rygsække i sangfuglens reception og er ved at tjekke ind. Dieter er tysker. Han er halvfjerds år gammel, men ser yngre ud. Hans højre arm ser helt vild ud. Først tror jeg, hele hans ildrøde arm er et åbent sår. Men det er bare jod. Jod og lange, dybe snitsår. Jeg siger til Frode at han må være væltet på en motorcykel. Frode tror, han er faldet ned ad trappen.

"Jeg er blevet overfaldet", siger Dieter.

Dieter og hans niece Alice og hendes ven Jörg ankom fra Tyskland aftenen før. De gik direkte ud for at spise og gik bagefter på bar. Efter baren besluttede de sig for at gå hjem. Klokken halv et lørdag nat! Alice havde tidligere arbejdet med nødhjælp i Benin, og havde dengang boet i Cotonou. Hun troede, at det var sikkert at gå de 500 meter hjem fra baren i Haie Vive. Hun tog fejl!

I den mørke gade blot 200 meter fra vores hotel kørte to motorcykler pludselig imod dem oppe på fortovet. Blændede af forlygterne trykkede tyskerne sig forskrækkede ind mod hinanden. Bag på den ene motorcykel sad - ud over føreren - en tyv med en halv meter lang machete. Tyven løb hen mod Dieter og ville have den lille rygsæk, han havde på ryggen. Dieter tog armene op over kors for at holde fast på den. Med det resultat at tyven hakkede kniven ind i armen på ham og skar stropperne til rygsækken og en smule af Dieters arme over. De rasede væk i natten på deres små motorcykler. Med Dieters pas, penge, mobiltelefon og kamera som deres høst.

Vi får historien i hotellets restaurant. Det er mest Jörg og Alice, der fortæller. Dieter bryder fra tid til anden pludselig ud i vemodige fædrelandssange. For så at recitere Goethe. Han er overstadig. Som et barn. Måske er han bare glad for at være i live. Han taler fransk og tysk i en pærevælling. Han er skiftevis elskværdig og ubehøvlet. Han siger, at "Frode også ligner en, der har været i 170 lande" (rejsen fandt sted i februar 2014, red). Han er tydeligvis i chok.

Fra Cotonou bruger vi de sidste dage, inden vi tager hver til sit, på at tage på udflugter. Til fiskerlandsbyen i Ganvié, hvor 30.000 mennesker bor i bambushytter på styler og lever af fiskeri. Til Adjara nær grænsen til Nigeria, hvor man kan spise *porc grillé sauce sang* - grillet svin i blodsovs. Det er tid for Frode at sætte kursen hjem mod Valby og ungerne. Jeg selv tager videre på nye eventyr i Vestafrika.

■ Jakob Øster har medlemsnr. 312.